

Rob Hart

depozitul

Traducere din limba engleză
de PETRU IAMANDI

GIBSON

Mda, asta e, sunt pe moarte!
Mulți ajung la sfârșitul vieții fără să știe că au ajuns.
Într-o din zile se sting luminile, și gata. Acum mi-a venit și mie sorocul.

N-am timp să scriu o carte despre viața mea, cum m-au tot îndemnat unii, aşa că mă mulțumesc cu atât. Nici blogul nu-i de lepădat, nu? Fiindcă în ultima vreme nu prea dorm, asta îmi mai umple noaptea.

Oricum, somnul e pentru cei lipsiți de ambiție.

Măcar aşa va rămâne ceva scris după mine. Vreau să auziți totul de la mine, nu de la unul care caută să se procopească dându-și cu presupusul. Din experiență, vă spun că rareori o nimerești când îți dai cu presupusul.

Sper să iasă o poveste de pomină fiindcă, slavă Domnului, n-am dus o viață de lepădat.

Ați putea gândi: domnule Wells, aveți o avere de 304,9 miliarde de dolari, cu alte cuvinte, sunteți omul cel mai bogat din America, pe locul patru în ierarhia bogătașilor de pe această planetă verde a lui Dumnezeu, aşa că sigur ați trăit o viață de pomină.

Dar, prieteni, nu despre asta e vorba.

Sau, și mai important, una-i una și alta-i alta.

Uitați care-i adevărul: am întâlnit-o pe cea mai frumoasă femeie din lume și am convins-o să se mărite cu mine când îmi suflă

vântul prin buzunare. Împreună am crescut o fetiță care, deși a avut noroc de părinți grijălii, a învățat să aprecieze valoarea banilor. Știe să spună *vă rog și mulțumesc* și o spune din toată inima.

Am văzut cum răsare și apune soarele. Am ajuns în colțuri de lume despre care tatăl meu nici măcar nu auzise. Am întâlnit trei președinți și i-am sfătuit, cu tot respectul, cum să-și facă datoria mai bine, iar ei m-au ascultat cu luare-aminte. Am fost campion la bowling în clubul din cartier, drept care o plăcuță cu numele meu stă și acum agățată pe un perete de acolo.

Sigur, am avut parte și de momente mai grele, dar, aşa cum stau acum, cu cîinii întinși la picioarele mele, cu nevastă-mea, Molly, dormind în camera de alături, cu fata mea, Claire, având viitorul asigurat, mă pot declara mulțumit de tot ce-am realizat.

Afirm, cu toată modestia, că una dintre realizările cu care mă mândresc este Cloud¹. O realizare care nu e la îndemâna oricui. Visurile copilăriei au dispărut de mult, de-abia mi le mai amintesc. A-ți câștiga existența și a te așeza la casa ta nu păreau ceva neobișnuit. Pentru ca, după o vreme, să devină un lux și, în cele din urmă, o fantezie. Pe măsură ce Cloud se extindea, mi-am dat seama că putea fi mai mult decât un magazin. Putea fi o soluție. Putea revigora această măreață națiune.

Putea aminti oamenilor ce înseamnă cu adevărat *prosperitatea*. Ceea ce a și făcut.

Am creat locuri de muncă. Am crescut puterea de cumpărare a oamenilor și le-am asigurat asistența medicală. Am generat miliarde de dolari din impozitul pe venit. Am condus ofensiva împotriva emisiilor de carbon, am impus alte standarde, superioare, am dezvoltat o tehnologie capabilă să salveze planetă.

Am făcut toate astea concentrându-ne pe singurul lucru ce contează în viață: familia.

¹ Nor – în lb. engl., în orig. (n. tr.).

Eu am o familie acasă și una la serviciu. Două familii diferite, pe care le iubesc din toată inima și pe care le voi părasi cu mare tristețe.

Doctorul îmi spune că mai am un an – e un doctor priceput, am încredere în el. Știu că vesteau se va răspândi cât de curând, aşa că mai bine o dau eu.

Cancer la pancreas, în stadiul patru. Stadiul patru înseamnă că boala a atacat și alte părți ale corpului. Mai precis coloana vertebrală, plămânii și ficatul. Stadiul cinci nu există.

Uitați care-i treaba cu pancreasul: e ascuns undeva, în abdomen. În cele mai multe dintre cazuri, când descoperi ce ai la el, e ca o miriște cuprinsă de flăcări. Prea târziu ca să mai faci ceva.

Înainte să mă anunțe despre ce e vorba, doctorul și-a pregătit vocea sumbră și m-a luat de braț. Moment în care m-am gândit: „Acum e-acum.“ Vești proaste. După ce mi-a spus, mă credeți sau nu, prima mea întrebare a fost: „La ce dracu’ folosește pancreasul?“

Doctorul a izbucnit în râs, am râs și eu, fapt ce a mai înseninat atmosfera. Un lucru bun față de ceea ce a urmat. În caz că vă puneți aceeași întrebare, pancreasul ajută la digestie și regleză glicemia. Acum știu răspunsul.

Deci mai am un an de trăit. Mâine-dimineață pornesc la drum împreună cu nevastă-mea. Vreau să vizitez cât mai multe MotherCloud¹ din zonele limitrofe.

Ca să vă mulțumesc. N-am cum să dau mâna cu toții cei care lucează în fiecare MotherCloud, dar nimic nu mă împiedică să încerc. O chestie mult mai plăcută decât să stau în casă și să aștept sfârșitul.

Ca întotdeauna, voi călători cu autocarul. Zborul e pentru păsări. În plus, ați văzut la cât a ajuns o călătorie cu avionul?

Va fi un drum lung și, după o vreme, bănuiesc că mă voi simți destul de obosit. Poate și puțin deprimat pentru că, în ciuda firii mele vesele, e greu să afli că vei muri și apoi să mergi înainte ca

¹ Sucursală Cloud – în lb. engl., în orig. (n. tr.).

și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar la viața mea, m-am bucurat de multă dragoste și bunăvoință, deci trebuie să-mi exprim într-un fel recunoștință. Altfel nu-mi rămâne decât să stau toată ziua și să mă gândesc la cele sfinte, un an întreg. Exclus. Molly ar prefera să mă strângă de gât ca să nu mă vadă aşa!

A trecut aproape o săptămână de când am aflat, iar faptul că m-am hotărât să scriu despre asta mă face să percep realitatea cu și mai multă acuitate. Dar nu mai am cum să dau înapoi.

Destul cu văcăreală. Vreau să scot câinii la plimbare. Cred că-mi va prinde bine o gură de aer proaspăt. Să-mi faceți cu mâna dacă mă vedeți trecând cu autocarul. Gestul mă înviorează de fiecare dată.

Mulțumesc că mi-ați citit rândurile. Mai vorbim.

PAXTON

Paxton își lipi mâna de vitrină. Oferta afișată pe peretele cofetăriei promitea arome naturale. Biscuiți graham, bezele cu ciocolată, ciocolată de casă cu unt de arahide.

Cofetăria era încadrată de un magazin de feronerie pe a cărui firmă scria Pop și de o cărciumă cu o firmă de crom și neon pe care n-o distingea prea bine. Delia? Dahlia?

Paxton privi de-a lungul străzii principale. Îi venea atât de ușor să și-o închipui forfotind de oameni. Plină de viață, cândva. Era genul de oraș care, la o primă vizită, îți provoca nostalgie.

Acum era doar un ecou ce se pierdea în lumina albă a soarelui.

Se întoarse din nou spre cofetărie, singura prăvălie de pe stradă care nu avea vitrina acoperită cu șipci bătute de vânturi. Geamul era fierbinte și murdar.

Privind înăuntru, la grămezile de cupe largi, metalice, prăfuite, la scaunele goale și la frigiderele nefolosite, Paxton ar fi

vrut să regrete că locul își pierduse însemnatatea pe care trebuie să-o fi avut cândva pentru oraș.

Dar, în clipa în care coborâse din autocar, atinsese deja limita tristeții. Simplul fapt că se afla acolo îi făcea pielea să se întindă, ca un balon foarte umflat.

Paxton își puse geanta pe umăr și se alătură grupului care de-abia se tăra pe trotuar, călcând iarba ițită prin crăpăturile din beton. Din spate încă venea lume – vârstnici, fiecare cu câte un beteșug care-i îngreuna mersul.

Patruzeci șișapte de persoane coborâseră din autocar. Patruzeci șișapte, fără el. Pe la jumătatea turului de două ore, când nu mai rămăsese nimic pe telefon care să-i capteze atenția, se apucase să-i numere. Oameni de vârstă și etnii diferite. Bărbați cu umeri lați și mâini aspre, de muncitori cu ziua. Funcționari aduși de spate, storși de vlagă după ce petrecuseră atâția ani aplecați deasupra tastaturii. O fată care nu putea avea mai mult de șaptesprezece ani. Scundă și cu forme voluptuoase, cu plete castanii ce-i treceau de umeri și cu pielea de culoarea laptelui. Era îmbrăcată într-un costum mov, vechi, cu două numere mai mari, decolorat și lăbărțat de la atâta spălare și purtare. O margine de etichetă portocalie, de felul celor folosite în magazinele second-hand, îi ieșea din guler.

Toți aveau bagaje. Trollere ponosite ce se clătinău pe trotuarul denivelat. Rucsacuri sau genți atârnate de umeri. Toți asudau de efort. Paxton simțea cum îl bate soarele chiar în creștetul capului.

Erau mai bine de 37 de grade. Sudoarea i se prelingea pe picioare, i se aduna sub brațe, iar hainele i se lipeau de corp. Tocmai de aceea purta pantaloni negri și cămașă albă – pentru ca transpirația să nu iasă prea mult în evidență. Bărbatul cu părul alb de lângă el, cel care arăta ca un profesor universitar ieșit la pensie, purta un costum bej care părea croit din carton ud.

Paxton spera să fie aproape de centrul de recrutare. Și să fie răcoare acolo. De-abia aștepta să scape de dogoarea de afară. Îi simțea gustul pe limbă: praful adus de vânt dinspre câmpurile lăsate în paragină, incapabile să mai oprească ceva. Urât din partea șoferului să-i debarce tocmai la marginea orașului. Oprise acolo, aproape de șoseaua interstatală, probabil ca să economisească benzină. Oricum, un gest nelalocul lui.

Cei din față schimbară direcție la intersecție, luând-o la dreapta. Paxton grăbi pasul. Ar fi vrut să scoată o sticlă cu apă din geantă, dar deja zăbovise prea mult la cofetărie. Acum avea mai mulți oameni în față decât în spate.

În timp ce se apropia de colțul străzii, o femeie țășni pe lângă el, izbindu-l îndeajuns de tare ca să-l dezechilibreze. Era o asiatică, mai în vîrstă, cu o claietă de păr alb și o geantă agățată de umăr, care se chinuia să-și croiască drum printre cei din față. Dar efortul se dovedi prea mare și, după câțiva pași, femeia se împiedică și căzu în genunchi.

Cei din jur făcură un mic ocol, dar nu se opriră. Paxton știa motivul. O voce pițigăiată îi urlă în creier *Nu te opri*, el însă, desigur, nu se conformă, ci o ajută să se ridice. Genunchiul gol era roșu, tot o julitură, și o dâră lungă de sânge se prelingea până la pantoful sport, atât de groasă, încât părea neagră.

Femeia îl privi, înclină aproape imperceptibil capul și o luă din loc. Paxton oftă.

– Cu placere, zise el, nu suficient de tare ca să fie auzit.

Se uită în urmă. Oamenii grăbeau pasul. Cu mai multă inimă, probabil, după ce văzuseră cum căzuse femeia. Miroslul de sânge persistă. Paxton își aranjă mai bine geanta pe umăr și porni mai hotărât spre colțul străzii. După colț, zări clădirea masivă a unui teatru, cu o marchiză albă. Stucatura de pe fațadă se fărâmăța, dând la iveală bucăți de căramidă roase de vreme.

Litere din neon, sparte, alcătuiau un nume incomplet deasupra marchizei. R-I-V-R-V-I-E.

Paxton bănuia că era vorba de *Riverview*¹, chiar dacă nu părea să curgă vreun râu prin apropiere, deși poate că odată existase și aşa ceva. În fața teatrului, era parcată o unitate mobilă de aer condiționat, vehiculul lucios vibrând și pompând aer rece în clădire printr-un tub etanș. Paxton se luă după ceilalți, spre lungul șir de uși deschise. Treptat, ușile din capăt se închideau, lăsându-le deschise doar pe cele câteva din mijloc.

Încercă să-și facă loc, aproape în fugă, spre ușile din mijloc. În clipa în care trecu dincolo, altele se închiseră cu zgomot în urma lui. Soarele dispără, iar aerul răcoros îl învăluie, dându-i senzația unui sărut lung.

Se înfioră și privi în urmă. Văzu cum se închide și ultima ușă, lăsând în soarele torid un bărbat între două vârste, care șchiopăta. Imediat, omul își pierdu elanul. Umerii i se gârboviră, geanta îi căzu la pământ. Apoi, simțind cum furia crește în el, făcu un pas înainte, lovind ușa cu palma. Probabil purta un inel, fiindcă se auzi un trosnet ascuțit, semn că geamul se crăpase.

– Hei! tipă el, cu vocea înăbușită. Hei! Nu se poate aşa ceva. După ce-am bătut tot drumul până aici.

Poc, poc, poc.

– Hei!

Un tip îmbrăcat într-un tricou gri pe spatele căruia scria, cu litere albe, *RapidHire*², se apropie de solicitantul respins și îi puse o mână pe umăr. Paxton nu știa să citească de pe buze, dar bănuia că răspunsul era identic cu cel primit de femeia care nu fusese primită în autocar. Ajungând ultima, ușile i se închiseseră în față și un alt tip în tricou RapidHire apăruse de nicăieri ca s-o

¹ Vedere spre râu – în lb. engl., în orig. (n. tr.).

² Închiriere rapidă – în lb. engl., în orig. (n. tr.).

lămurească: „Ultimul nu are ce căuta aici. Trebuie să vă mișcați repede dacă vreți să lucrați la Cloud. Puteți depune o nouă cerere de angajare peste o lună.“

Paxton se întoarse cu spatele. Nu mai avea loc pentru propria tristețe, dar să mite pentru tristețea altuia.

Foaierul era plin de bărbați și de femei în tricouri RapidHire. Unii așteptau cu pensete și pungi mici de plastic, afișând zâmbete prietenoase, fericite. Fiecare solicitant își se smulgeau câteva fire de păr, care apoi erau introduse într-o pungă de plastic. Solicitanții trebuiau să-și treacă numele și contul de asigurări sociale pe punctele respective, cu un marker negru.

Femeia care se ocupa de Paxton era aproape perfect rotundă și mai scundă cu un cap decât el. Paxton nu nevoie să se apeleze pentru ca femeia să-și poată face treaba. Tresări când își se smulseră din rădăcină cele câteva fire de păr, își scrise numele pe pungă și o dădu mai departe unui ins care aștepta să-l înregistreze. La intrarea în sala de teatru, un alt ins, costeliv și cu mustață stufoasă, îi înmână o mică tabletă.

- Luați loc și deschideți tableta, spuse el, cu voce monotonă, indiferentă, îndelung exersată. Interviu va începe imediat.

Paxton își săltă geanta pe umăr și păși pe culoarul acoperit de o mochetă roasă până la betonul de dedesubt. Sala mirosea a conducte vechi, sparte. Alese un rând mai în față și se așeză la mijloc, pe scaunul tare, din lemn. Își puse geanta alături, ascultând cum ușile din spate se închid cu zgomet.

Pe același rând, mai stătea o femeie, cu pielea de culoarea pământului ars și părul castaniu închis, sărmos, cu șuvițele strânse neglijent în vîrful capului. Purta o rochie subțire, de culoarea caramelului, și pantofi fără toc, asortați; preferase un loc în capătul rândului, aproape de perete, unde tapetul cafeniu, înflorat, avea urme de igrasie. Paxton încercă să-i surprindă privirea, să-i zâmbească din politețe, dar și din dorința de a o vedea mai bine la față.

Femeia nu-l băgă în seamă, drept care Paxton se uită la tabletă. Scoase o sticlă de apă din geantă, bău jumătate din ea și apăsa pe butonul din lateral.

Ecranul se trezi la viață, afișând numere mari în centru.

Zece.

Apoi nouă.

Apoi opt.

Când ajunse la zero, tableta băză și clipi de câteva ori, numerele fiind înlocuite de un sir de rubrici goale. Paxton o așeză mai bine pe genunchi și se concentrează asupra ei.

Nume, persoană de contact, scurt CV. Numărul la cămașă?

Mâna lui Paxton șovăi deasupra CV-ului. Nu voia să scrie cu ce se ocupase în trecut, nici despre jocul întâmplării care-l adusese în acest teatru lăsat de izbeliște dintr-un oraș lăsat de izbeliște. Altfel ar fi fost nevoie să explice de ce Cloud îi distruse viața.

Dar ce să scrie?

Măcar știau cine e?

Dacă nu știau, era bine sau rău?

Paxton descoperi că mai avea loc pentru tristețe la gândul că solicita un loc de muncă scriind *director general* în CV.

Simți un nod în stomac când se hotărî să treacă și închisoarea. Cincisprezece ani. Îndeajuns ca să-și demonstreze loialitatea. Așa o va numi dacă va fi întrebăt: loialitate. Dacă vor dori să știe și ce-a făcut în cei doi ani de când a plecat de la închisoare, se va descurca el.

După ce completă toate rubricile, apărură întrebările.

Ați furat vreodată ceva?

Dedesubt erau două butoane. Verde - Da, roșu - Nu.

Se frecă la ochi, îl deranja luminozitatea ecranului. Își aminti de copilărie, când avea nouă ani și se uita la stativul metalic, turitant, doldora de reviste cu benzi desenate, din prăvălia cu delicate a domnului Chowdury.

Revista pe care și-o dorea Paxton costa patru dolari, iar el nu avea decât doi. Ar fi putut să fugă acasă, să-i ceară bani mamei, el însă așteptase, simțind cum îi tremură un picior, până când în prăvălie intrase un tip care ceru un pachet de țigări. Când domnul Chowdury se aplecase sub tejghea, unde erau țigările, Paxton făcuse sul revista, o lipise de picior ca să nu se vadă și se îndrepătase spre ușă.

Mersese până în parc, se așezase pe o piatră și încercase să citească din revistă, dar nu reușise să se concentreze. Desenele păreau că se estompează, se amestecă, în timp ce Paxton se tot gândeau la ce făcuse.

Încălcase legea. Furase de la un om care fusese întotdeauna drăguț cu el.

Avusese nevoie de o jumătate de zi ca să-și ia inima în dinți și să se întoarcă la prăvălie; rămăsese afară până se asigurase că nu mai era niciun client înăuntru, apoi intrase și se apropiase de tejghea, purtând revista ca pe un animal de companie care tocmai murise. Îi spusese domnului Chowdury, printre sughițuri și lacrimi fierbinți, cât de rău îi pare.

Domnul Chowdury acceptase să nu sună la poliție sau, și mai rău, pe mama lui Paxton. Dar, de fiecare dată când revenise în prăvălia lui – era singura de acest fel din cartier, deci nu avea de ales –, Paxton simțise în ceafă ochii sfredelitorii ai bătrânului.

Paxton recită întrebarea și atinse ecranul în căsuța roșie marcată cu Nu, chiar dacă era o minciună. O minciună cu care se împăcase.

Ecranul clipi și apăru o nouă întrebare.

Considerați că este acceptabil din punct de vedere moral să furăți în anumite împrejurări?

Verde – Da, roșu – Nu.

Aici a fost ușor. Nu.

Considerați că este acceptabil din punct de vedere moral să furăți în orice împrejurare?

Nu.

Dacă familia dumneavoastră nu ar avea ce să mănânce, ați furat o pâine?

Răspunsul adevărat: probabil.

Nu.

Ați furat de la locul de muncă?

Nu.

Dar dacă ați ști că nu aveți cum să fiți prinși?

Paxton ar fi preferat să existe un buton pe care să scrie *Nu am de gând să fur nimic, vă rog să trecem mai departe.*

Nu.

Dacă ați află că cineva a furat ceva, l-ați reclamată?

Paxton fu cât pe aci să apese pe Nu, deja obișnuit cu el, dar în ultima clipă apăsa pe Da.

Dacă persoana v-ar amenința, ați fi la fel de hotărât să reclamăți?

Desigur. Da.

V-ați drogat vreodată?

Întrebarea asta nu-i punea probleme. Nu doar fiindcă schimba subiectul, ci și fiindcă putea răspunde sincer la ea.

Nu.

Ați consumat alcool vreodată?

Da.